

ÎNCHEIERE

30 noiembrie 2016

municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, – Svetlana Filincova,
Judecători – Dumitru Mardari, Maria Ghervas,

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către avocatul Iulian Cașu, în interesele lui Anatolii Hîncu,

în pricina civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către societatea cu răspundere limitată „Nagoltrans” împotriva lui Anatolii Hîncu, privind repararea prejudiciului,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 iunie 2016, prin care a fost admisă cererea de apel declarată de societatea cu răspundere „Nagoltrans”,

c o n s t a t ă :

La 23 iulie 2015 societatea cu răspundere limitată „Nagoltrans” (în continuare SRL Nagoltrans”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Anatolii Hîncu, solicitînd încasarea sumei de 28 020 lei cu titlu de prejudiciu material.

În motivarea cererii a indicat că la 26 decembrie 2014 Anatolii Hîncu, în calitate de locatar, a încheiat cu SRL Nagoltrans”, în calitate de locator, un contract de locațiune a automobilului de model Dacia Logan, cu n/î CJR708. Automobilul dat s-a aflat în posesia și folosința lui Anatolii Hîncu în perioada 26 decembrie 2014 – 04 ianuarie 2015. Conform contractului, Anatolii Hîncu urma să restituie automobilul la 05 ianuarie 2015, însă acesta a fost restituit la 04 ianuarie 2015, cu semne vizibile că a fost accidentat, fapt care se confirmă prin actul de restituire întocmit în acest sens și semnat de către ambele părți.

Potrivit actului de examinare a mijlocului de transport auto, efectuat de SRL „Exauto-Plus”, cu nr.20/01A din 06 ianuarie 2015, suma totală a prejudiciului material cauzat companiei de pe urma deteriorării automobilului este de 28 020,11 lei, sumă necesară pentru recondiționarea automobilului.

A mai indicat că Anatolii Hîncu a fost citat prin telegramă să se prezinte la examinarea automobilului, însă ultimul nu s-a prezentat.

Prin hotărîrea Judecătoria Orhei din 27 noiembrie 2015 a fost respinsă cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Nagoltrans” împotriva lui Anatolii Hîncu.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 iunie 2016 a fost admis apelul declarat de SRL „Nagoltrans” și a fost casată hotărîrea Judecătorei Orhei din 27 noiembrie 2015, cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Nagoltrans” împotriva lui Anatolii Hîncu. A fost încasat de la Anatolii Hîncu în beneficiul SRL „Nagoltrans” prejudiciul material în mărime de 28 020 (douăzeci și opt mii douăzeci) lei, taxa de stat achitată în prima instanță în sumă de 841 (opt sute patruzeci și unu) lei și taxa de stat pentru depunerea cererii de apel în sumă de 631 (șase sute treizeci și unu) lei.

La 06 octombrie 2016 avocatul Iulian Cașu, în interesele lui Anatolii Hîncu, a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 iunie 2016, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei recurate și menținerea în vigoare a hotărîrii instanței de fond.

În motivarea cererii a indicat că instanța de fond corect a constatat faptul că actul de examinare din 06 ianuarie 2015 este nul și nu poate fi reținut ca probă, fiind petrecută examinarea în lipsa recurentului.

Susține recurentul că în speță se pretinde în mod ilegal încasarea unui prejudiciu, fără prezentarea informației din evidența contabilă care să confirme suportarea acestor cheltuieli.

Consideră recurentul că instanța de apel în mod incorect a inversat sarcina probațiunii, punând în sarcina lui Anatolii Hîncu obligația de a proba necauzarea prejudiciului indicat de SRL „Nagoltrans”.

Analizînd temeiurile invocate în cererea de recurs, în raport cu materialele pricinii și prevederile Legii, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de avocatul Iulian Cașu, în interesele lui Anatolii Hîncu, ca fiind inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin.(1) din Codul de Procedură Civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod Procedură Civilă.

În conformitate cu art.433 lit. a) Cod Procedură Civilă cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod Procedură Civilă.

Dat fiind faptul că temeiurile declarării recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII din Codul de Procedură Civilă, sunt strict delimitate de art.432, Completul reține că, reieșind din prevederile art.437 alin.(1) lit.f) din Codul de Procedură Civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării

acelei/aceor încălcări esențiale și/sau acelor circumstanțe ale aplicării eronate ale normelor de drept material sau procedural, care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, criticile aduse de recurent, însoțite de vasta argumentare a circumstanțelor de fapt ale pricinii, percepute din propriul punct de vedere al recurentului, nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art.432 din Codul de Procedură Civilă, în condițiile în care se insistă asupra reaprecierii probelor și circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de judecată.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de judecată, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

Se cere a fi precizat că, specific recursului declarat în condițiile secțiunii a 2-a, Capitolul XXXVIII, Cod Procedură Civilă, este că recursul nu provoacă o rejudecare a fondului pricinii. Rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin.(2), (3) și (4).

Abordarea recurentului în speță evidențiază în mod clar dezacordul acestora cu soluția dată de instanța de judecată, însă argumentele acestuia nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor instanței de judecată, care ar impune declararea recursului ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, iar recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, caracter care nu poate fi evidențiat de cererile de recurs în cauză.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Cod Procedură Civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de avocatul Iulian Cașu, în interesele lui Anatolii Hîncu.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Judecători –

Svetlana Filincova,

Dumitru Mardari

